INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

- „CUM AI SĂ DEVII TU PORTAR, MIȘULE ?"
- DE CE NU VINE TATA LA MECIURILE MELE
- O ÎNTÎMPLARE CU ANGELO NICULESCU
- PORTAR DE TINERET LA ...33 DE ANI
- DE CE NU VOI FI NICIODATĂ ANTRENOR LA SENIORI
- PORTARUL E DATOR SĂ FIE OMUL CEL MAI SERIOS AL ECHIPEI

MIHAI IONESCU

„PE MINE, BUCURIILE M-AU OCOLIT ÎNTOTDEAUNA"

Acum zece zile, la Craiova, portarul ploieștean Mihai Ionescu primea un buchet de flori. Fotbaliștii craioveni și-au amintit că „Mișu" împlinește 36 de ani.

Emoționat de această atenție, Mihai Ionescu s-a uitat lung la fostul său antrenor, Costică Cernăianu, și la fostul său stoper, Bădin, „autorii morali" ai gestului. Era în acest schimb de priviri ceva din trăinicia legăturii celor trei ploieșteni, ceva din căldura care a făcut din Petrolul o echipă cu resurse sufletești superioare resurselor sale tehnice.

Interviul de astăzi îl are ca subiect pe Mihai Ionescu, unul dintre sportivii cei mai puri din fotbalul nostru.

●

— La mulți ani, Mișule !

— Vă mulțumesc. Vă mulțumesc că v-ați gîndit la un bătrîn ca mine, care vrea să se retragă din fotbal și nu reușește.

— Vorbești serios ?

— Foarte serios. Am vrut să mă retrag de anul trecut. Dar nu s-a putut. Au spus oamenii că mai au nevoie de mine. Și m-am întors. De fapt, cînd ți se spune că e nevoie de tine, atunci simți cu adevărat o bucurie. V-o spune un om pe care bucuriile l-au ocolit mai întotdeauna.

— Ce vrei să spui ?

— Exact ce am spus. Dacă v-aș povesti cum am ajuns aici, la 36 de ani, v-ați da seama că n-a fost prea ușor... Îmi aduc aminte, cînd eram încă junior, antrenorul Roman, fost portar, spunea că din mine n-o să se aleagă niciodată un portar de doamne-ajută. **„Cum ai să ieși tu portar, Mișule, cînd umbli pe stradă ca o fetiță ?"** Vorba asta m-a necăjit mult, dar m-a și ajutat. Mi-am dat seama că va trebui să rabd și să înghit multe. Mi-am dat seama că numai răbdarea mă va putea scoate la liman.

La 19 ani, cînd alții ajung destul de sus, eu jucam la Unirea Ploiești, în regiune. Apoi, timp de doi ani, mi-am făcut serviciul militar. Nimeni nu s-a gîndit la mine ca portar. Am jucat la Dinamo Timișoara, echipă mică. Cînd mă gîndesc la vîlva care s-a făcut în jurul lui Iordache, aproape că-i dau dreptate fostului meu antrenor Roman.

După terminarea serviciului militar, timp de trei ani, am jucat la Prahova, în Divizia B. Dați-vă seama : portar de B la 24 de ani !

La Petrolul am trecut în 1969. Abia atunci a început să-mi fie pusă la încercare răbdarea. La 4 august — am debutat în meciul cu Dinamo Bacău. În minutul 4, la o neînțelegere cu stoperul Cepolschi, debutant și el, înaintașul băcăuan Gram mi-a dat gol. Tribunele au început să mă huiduie. Nu eram prea arătos, și omului atîta-i trebuie. Țin minte, la meciul acela a fost și tata în tribună. Cînd a auzit însă înjurăturile care curgeau pe capul meu, s-a dat jos din tribună. A plecat în minutul 5. De atunci și pînă astăzi n-a venit niciodată la meciurile mele. Și sînt 12 ani de atunci.

De întîmplarea asta îmi aduc aminte întotdeauna. Îmi pare rău, pentru că pînă la urmă am cîștigat meciul. S-a spus chiar că am jucat bine. Din nenorocire, peste trei zile, la jocul-școală m-am accidentat destul de grav. Și astfel am făcut tușa un campionat întreg. Am reintrat tot la Ploiești, într-un meci cu Progresul, pe care ai noștri l-au cîștigat cu 5—3. Țin minte că în cronicile de a doua zi s-a scris că într-un viitor apropiat aș putea să fiu rivalul lui Sfetcu.

Anii care au venit nu mi-au adus prea multe bucurii. În 1962 am și fost scos din lotul Petrolului, fiind dat la Uzina „1 Mai". Eu, însă, n-am prea fost de acord cu această „vînzare de obiect" și am rămas, pe cont propriu, cum s-ar spune, la Petrolul, spunîndu-mi : am să mai fac ceva antrenamente, și, dacă o să-mi meargă bine, am să joc. Dacă nu, am să mă retrag. La Petrolul a venit Ienăchescu. Eu mă aflam pe margine. Dar, n-a trecut prea mult timp, și oamenii au venit din nou la mine : **„Hai, Mișule, dă-ne și nouă o mînă de ajutor"**. M-am întors fără supărare. Eu am iubit fotbalul atît de mult, încît nu am considerat niciodată o jignire faptul că cineva îți spune, la un moment dat, că altul e mai bun decît tine... În toamnă, deci în toamna lui 1963, am reintrat în poarta Petrolului, în meciul cîștigat de noi la București, contra Rapidului, cu 6—0. De fapt, acest meci este adevăratul meu joc de debut la Petrolul. Un debut la 27 de ani ! Din acest moment, însă, am jucat tot timpul, timp de cinci ani. M-au împiedicat doar accidentările. Și au fost ele multe.

Într-o nu prea fericită zi de mai, a anului 1967, am urcat în avion, împreună cu cel mai bun prieten al meu, Ilie Datcu.

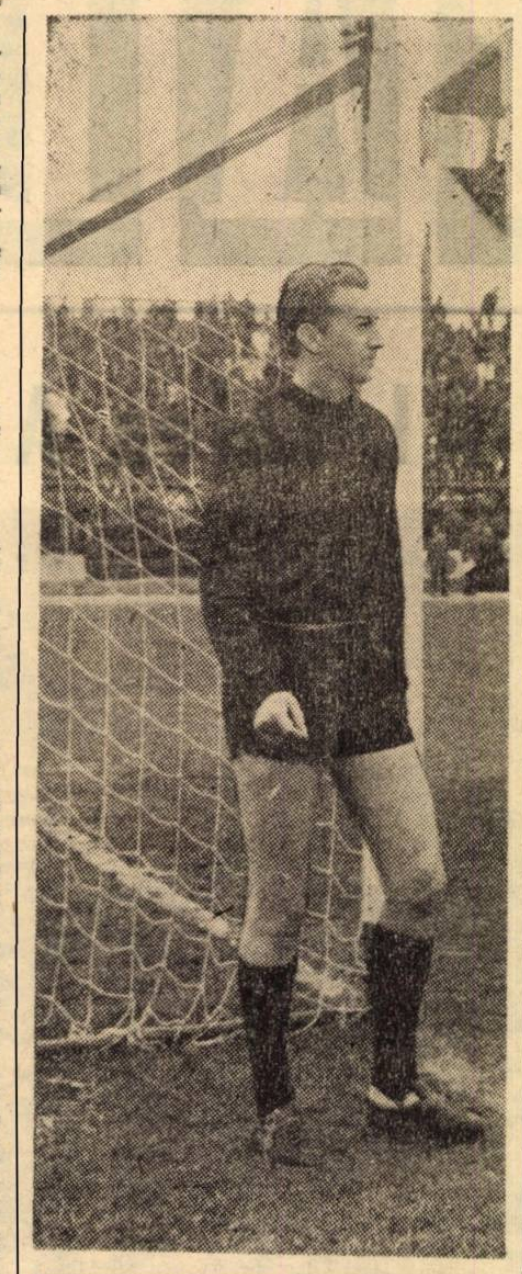

Și avionul acela ne-a dus la Zürich, în Elveția. Ce s-a întîmplat, știți foarte bine. În noaptea aceea blestemată, la primul gol mi s-a întîmplat ceva foarte ciudat. Vedeam cum mingea vine spre poartă și mă gîndeam dacă ar fi mai bine să o prind sau să nu o prind. Mingea se rostogolea spre gol și eu nu aveam puterea să mă decid. A fost, sînt sigur, ceva necurat la mijloc. Dar ceva care a venit de la alții, nu de la noi. Sînt atît de sigur de treaba asta, încît nimeni n-o să mă poată convinge vreodată că s-a întîmplat altfel.

După Zürich, Mișu Ionescu a trebuit să iasă din nou din poarta Petrolului. Mi s-a spus cu destulă delicatețe că aș fi traumatizat după eșecul din Elveția și că ar fi bine să mai las altuia poarta. Am înțeles totul, am înțeles că trebuie să mă retrag, deși mă gîndeam în sinea mea că eram într-o formă fizică foarte bună.

În acea perioadă grea, un singur om s-a gîndit la mine. Numele lui este Angelo Niculescu. Dumnealui m-a chemat la lotul B, chiar în toamna lui '67, după Zürich. Această atenție m-a copleșit. Eram un om salvat sufletește. După meciul de la Craiova — unde jucasem în echipa națională B, cu Polonia B — m-am dus la Angelo Niculescu și i-am spus : **„Dom' profesor, vă mulțumesc mult că v-ați gîndit la mine. Dar eu cred că, la 31 de ani, ar fi mai bine să las locul unuia mai tînăr"**. Știți ce mi-a răspuns ? **„Bine, Mișule. Dacă tu spui asta, înseamnă că știi ce spui".**

În 1968, la Petrolul a venit Vișan în locul meu. Dar eu nu am renunțat la antrenamente. Îmi plăcea mingea. Îmi plăcea mult, deși umblam tot ca o fetiță, vorba antrenorului Roman. Vă amintesc în treacăt, că, într-o bună zi, m-am întîlnit cu Roman la Constanța. Era timonier pe „Transilvania". S-a oprit, mi-a dat un pumn zdravăn în umăr, și mi-a spus: **„Mă Mișule, cu tine m-am înșelat ca un ageamiu, Bravo, Mișule !"** Vorbele lui Roman au fost o nouă bucurie mică pentru necazurile mele mari.

În vara lui '68, cînd eram ca și scos de la Petrolul, s-a interesat de mine clubul Mersin din Turcia. Tratativele erau avansate. Urma să joc acolo. Dar, pînă nu știu cîta oară, au venit din nou oamenii și mi-au spus : **„Nu ne lăsa, Mișule. Avem nevoie de tine"**. Și am rămas iarăși, pentru că m-am obișnuit cu „jocul" ăsta.

În campionatul 1968—1969 am jucat toate meciurile. Dar, în vara lui '69, am fost scos din nou din lot, împreună cu Florea. La Petrolul erau Stelian și Vișan. Florea a zis să mergem împreună la Plopeni, dar eu i-am spus că nu mă duc. Am rămas la Ploiești, și am venit la antrenamente, deși eram scos din lot. După vreo trei etape, au venit iarăși oamenii la mine și mi-au spus : **„Mișule, trebuie să rămîi la noi. Avem nevoie și de un al treilea portar"**. Invitația nu era prea frumoasă, dar, cum v-am spus, eu nu mă simt niciodată un om jignit. Așa am revenit la Petrolul, am jucat din nou la tineret, la 33 de ani ! Într-o duminică, la Bacău, am făcut o partidă bună la tineret. Oamenii m-au remarcat și m-au promovat din nou în prima echipă. Atunci a revenit și Mircea Dridea. Și ne-am aprins noi, bătrînii, și am cîștigat cinci meciuri consecutive, ajungînd la sfîrșitul turului pe locul doi, la numai un punct de Dinamo.

În vara lui '70 a revenit nea Ilie Oană din Grecia. Între timp a fost adus un nou portar : Mărculescu. Ai mei, însă, se obișnuiseră. Îmi și spuneau : **„Lasă, Mișule, faci și tu tușa primele trei etape, că după aia tot intri"**. Și așa s-a întîmplat. În primele trei etape am jucat cîte o repriză la tineret, dar după aceea i-am luat locul lui Mărculescu și am jucat, și am jucat și joc și astăzi.

— Nu înțeleg de ce vorbești de retragere ?

— Vine o vreme cînd te gîndești că s-a plictisit lumea de tine. Și mai e ceva : cu Mișu Ionescu mereu în poartă, ca o fantomă, e greu să se mai ridice un portar la Ploiești. Prin fața mea s-au perindat mulți. Partea proastă e însă că nu se ridică un copil din Ploiești. Acum, în ultimul timp, am ceva speranțe. E un băiat, Teodor, bine făcut, care a venit la noi de cîteva zile, că e tot de-al nostru, împrumutat pe un an la Divizia C. E înalt, blond ca mine — să nu-i fie de deochi — și nu umblă ca fetele. E mult mai al dracului ca mine. Sper să fie un bun portar.

— Ce-ai alege, Mișule, între Răducanu și Adamache?

— Aici nu-i alegere. Portarul trebuie să fie cel mai serios om al echipei.

— Ce zici de fotbalul nostru? Crezi că poate mai mult?

— Ar putea el, dar hiba e veche. Ne lipsește angajamentul fizic. S-au întrebat oamenii în fel și chip de ce lipsește acest angajament. Unii au spus că cei din străinătate aleargă și se bat mai mult pentru că ies bani mulți de pe urma fotbalului. Eu cred că nu e chiar așa. Angajamentul ăsta fizic este o chestiune de atitudine în timp, care trebuie educată în timp. Dacă mîine spun unei echipe de la noi că în caz de victorie fiecare jucător o să primească cîte o Dacia 1300 ca premiu, angajamentul nu va fi mai mare. Chestia asta e mult mai profundă. E o treabă de educație îndelungată.

— Ai să fii antrenor, Mișule?

— Niciodată la o echipă mare. Nu pot fi dur. Mi-e imposibil. Am să fiu antrenor la copii. Asta-i tot ce aștept.

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

ROZNAI

Cînd în toiul transmisiei radiofonice a etapei de fotbal se aude brusc vocea crainicului de la Petroșani, urmează aproape invariabil fraza cunoscută : „Stimați ascultători, aici, la Petroșani, scorul a fost deschis. Autor, Roznai. Vom reveni cu amănunte".

Să revenim și noi cu amănunte.

Adalbert Roznai *apare neașteptat de tîrziu în fotbalul nostru. Spunem* neașteptat de tîrziu *avînd în vedere doar faptul că Roznai a*

și fost încercat o dată la echipa națională.

Așadar, Roznai apare pe o fișă de legitimare doar acum trei ani, la Chimistul Baia Mare. Peste un an îl găsim la Minerul. Urmează momentul-cheie al carierei sale, adică trialul de la București al jucătorilor de B. După acest trial, Roznai devine un nume și, automat, jucător în prima divizie, prin transferul rapid la Jiul Petroșani, cu o carantină de șase luni, comprimată, în cele din urmă, prin grația celor de la Baia Mare, la numai 37 de zile.

Astăzi, Roznai este vîrf de atac la Jiul și golgeter al diviziei naționale.

Cum a ajuns în această postură ? Angelo Niculescu, pe care l-am invitat să completeze acest prim-plan, îl prezintă astfel : „Un jucător de mișcare, care știe să anticipeze cu multă inteligență fazele de finalizare. Nu face distincție între jocul cu și fără minge, adică se înscrie în cercul jucătorilor moderni. Nu este superficial, ceea ce-i permite să susțină jocul cu o atenție constantă. Nu l-am văzut niciodată surprins în fazele de joc, ceea ce contează foarte mult. La capitolul lipsurilor, aș nota forța insuficientă, ceea ce-l dezavantajează în lupta corp la corp, și lipsa de rezistență în regim de viteză. În general, însă, Roznai este o surpriză plăcută".

Privind acest portret, executat de un pictor care nu obișnuiește să îngroașe, apare limpede că Roznai are lipsuri care pot fi lichidate. Atît forța cît și rezistența în regim de viteză sînt supuse prin excelență unei munci de perfecționare.

Există, totuși, în mica biografie a lui Roznai un amănunt care ne pune pe gînduri. În cadrul unui recent interviu acordat ziarului „Sportul", antrenorul Ștefan Coidum se referea la faptul că „vîrful" său a început să se complacă într-un joc mai ușor, trăgîndu-se deliberat spre mijlocul terenului.

Dragă Roznai, meseria ta e golul ! *Dacă nu vei exploata această rarisimă calitate, retragerea spre mijlocul tenului va fi un mare... pas înapoi.*

I. CH.